

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XXXV. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972049933872/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Hvad der i denne *Hymne* er fastholdt som *Stemning* og *Oplevelse*, udvikles i *Confiteor*-Digtet — som tidligere paavist — som *Idé*. Men det er et *Idé*-Digt, der helt er levendegjort gennem den *Situation*, der tegnes. Det sublime skyer her ikke *Virkelighedens* smaa *Glimt* af *Skjelmeri* og *Henrykkelse*, der bryder igennem i *Udraab* som: O, vend dog *Dit Hoved*, jeg beer *Dig!* Ak, fra hvad *Side* jeg seer *Dig*, vidunderligt tryller *Du* min *Sjæl*.

Karsk *Hverdag* er *Digtet* »*Du* er som *Brød*, det grove, fine, hvoraf man aldrig bliver kjed«. De andre *Digte* skildrer *Livet* i *Naturen* omkring »*Deilig*hedens«, *Spadsereturene* og *Samtalerne*. I det sidste *Digt* derude fra aner man, at *Sommeren* gaar paa *Hæld*, *Aaret* vender mod *Høst* og *Vinter*:

O, lad os vandre en *Aftenstund* —..
Blot een endnu — i den tause *Lund*
Alt under de høstgule *Grene*;
Og sværme et *Øieblik* *Bryst* mod *Bryst*
Og søge *Hvile*, *Glemsel* og *Trøst*
I *Drømme* — fortrolige, ene!

Efter denne deres *Kærligheds* *Sommertid* glider *Digtene* ind i det daglige *Livs* jævne *Strøm*. Der kommer nogle *huslige* *Situationsbilleder* og *Rejse*-*digte*, nogle nye *Blomsterdigte*, et *Par* *Længselsdigte*, da hun er bortrejst, og saa en trofast *Skare* af *Fødsels*-*dagsdigte*, *Jule*- og *Nytaarsdigte*. *Lejlighedsdigtene* fylder mest, de er vel oftest kun af liden *kunstnerisk* *Værdi* og af den tilfældige *Anledning* er ikke udsaltet den almene *Betydning*, men de er, som de staar i *Flok* og *Rad*, *Udtryk* for en prøvet *Kærlighed*, *Mandens* utrættede *Ømhed* for *Hustruen*.

Igennem *Digtene* fra de aller sidste *Aar* mærkes det, hvorledes *ulykkelige* *Begivenheder* har grebet ind og forstyrret »det venlige *Genrebillede*«. *Digteren* kan endogsaa gaa i *Rette* med *Skæbnen*, elsker hans *Følelse* af egen *Afmagt* overfor *Forholdene* faar *Form* af bitter *Selvanklage*. Det er en *Dissonans*, der er smerteligere end *Dissonansen* i *Digtene* fra den første *Tid*, fordi man forstaar, at

XXXV